

Yarım Kalan Her Şeye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Haziran 2024

“Matematikten pek anlamazdım ama insan acılarının nihayetinin sonsuzluk olduğunu biliyordum. Yarım kalan her şeye... Pazartesiye, cumaya, aşka ve nisan yağmurlarına...”(Alıntı)

Tehlikeli bir düşün tetikleyici rahmetin uzamında saklı kaybolan gülüşüme bir çelme de sen iken atan. Siyahi yorgunluğu gecenin.

Dinmez efkârı tüten bacanın tıkanmış borusu.

Ve koru yalnızlığımın yine de yine de:

Bununla sakit olsun, diyebilmekle iştigal belki de altına imzamı attığım her şiir bir akit değerinde ve ruhumun akidesi aşkın azadesi nemli yüreğimin anbean tırtıklanan külliyesi.

Zanlardır yorgun yolcunun apoleti ve zamlı tarifesi hayatın:

Ne sudur bedava olan ne de hava.

Ne yalandır ne de dolan, düşlerin eşkâlinde saklı iken gerçekler ve işte şairin gerçeği ve tek gerekçesi: yazmadığında nasıl da kırılır kolu kanadı.

Bu gün bayrammış meğer: kaç bayt hazne kaldıysa sevgi denen hazinenin bitmediği kaçsa tetiklenen düşlerimin erdiği kap kaçsa uğrayan hayallerimde demlenen şiirin tini.

Her bulut umuda öykünen.

Her renk solgun her renk düşkün her renk yorgun en çok da beyaza kıyan zalim ve neferi:

Akça teninde şiirin öbek öbek dizeler.

Karaçalı misali tartaklanan ilham.

Bir perde ise arkada uçuşan.

Ve ölümün deştiği en çok da şairin nazlandığı azımsansa bile azığı iken şiir öykünse dahi ölüme yaşama tutunmanın diğer adı elbet şairin naif kalbinden yazılası şiirlerden ibaret.

Bir ibre iken sair imge.

Bir İlah ise esen ilham.

Bin bir gecenin Sultanı, sergüzeşt makamın tek sahibesi elbet Şehrazat nasıl ki aşka düştü ve aşk nasıl ki gözden düştü.

Umarsızdır esen rüzgâr ve katksız elbet hibe eder dünün.

Huysuzdur şair ve uyumsuz ve uykusuz ve sıra dışı:

Ulak bildiği nasıl ki kalemi ve uyaksız şiirlerinin akıbeti.

Sözdür uçan kalansa yazı ve şairin yası.

Dizelerdir dizlerinin bağının her çözüldüğünde ve şakiyan ilham perisine geçer sözü sadece ya da ilhamın dürtüsü ikazı evrenin sol şeritte oyalanan bir devinim ve dervişin fikrine riayet eden zikrinden sorumlu iken kalemin yaz dediği...

Ulur gece.

Uyumaz düşman.

Su uyur sessizlikse buyurur.

Kaynakçası sözcüklerin ne de olsa kalburüstüdür şairin yüreği ve ruhu ve işte yüzüne inen nuru, şiir b/eller şairin üslubu aslında rücu eden şairin tek kusuru sevgiyi dilenen bir meczup bir yıldız ve seferi yolculuğunun külünden doğar şiirler.

Hayallerdir elbet şairi terk etmeyen gel gör ki bir bir çalar insanlar oysaki şair uykusunda bile hayal eder göreceği rüyaları azat edilesi değil afaki hücresi ve havsalasından taşar düşünceler.

Bayat ekmek tadında saklıdır şairin şükürü ve sabrına delalet yaşadığı hayatınsa tek lüksüdür yazmak ve yanmak.

Bazen ağdalı.

Bazen mesafeli.

Lakin her daim sevgiyle büyür ilhamı ve sevgiyle eşleşir sözcükler.

Seyyah gezenin seferi yolcusu minnet etmezken şair mimlenir de bir ömür imha etmek adına zulmü ve kötülüğü mazlum varlığında kayıtsız da kalamadığı kadar zalime:

Şair ki bir meczup.

Şair ki bir çocuk.

Şair ki hidayetini eşliğinde.

Şair ki sıvazlarken sırtını Rabbi.

İdam mangası hazır ve idam sehпасına dizili sözcükler ve işte verdiği her mola yeni bir şiire gebe en çok da sus payı söylemlerde hırçınlaşır şair ne de olsa sınıdığı iken sessizlik ve işte en sesli çığığını atar kalbi ne zamanki eli uzansa kaleme ve terbiye ettiği nefesine verdiği emirler:

Yaz, diyen.

Sev, diyen.

Yoksunluğuna rağmen kalabildiği kadar ayakta ve hayatta ve nefesi tükense de bitmez ruhundaki izdiham ve Rabbinden derli toplu bir ölüm ister yaşar ne de olsa dağınıktır kalbi ve yatağı ve ruhunda fınk atar rüzgâr daha da çıkmaza girer daha da dağıtır etrafını, d/ağlanan kalbine d/okunan her kelime İlahi Rüzgârın esintisinde kâh şiir olur düşer yola kâh hikâye olur konar hikâyenin kahramanının omzuna. Öyküler bir de öykündükleri.

Bir mızrap ki ortadan kırılmış bir mızrak ki yüreğine saplanmış ve dolan miat:

Çökkün omuzlarının apoleti ve sağdıçı ve tek muradı dillenir yürek kemale erecektir şair eğer ki kapatıp da gözlerini sonsuzluk uykusuna dalsa ve daldığı derinlerden yazarak çıkar feraha dibi görse bile defalarca gün yüzü görmeye meyyaldır kulağına fısıldayan ilham ve sergüzeşt bir ikramdır adı konmamış duyguların ve kiblesinde saklı hayallerinin de neferi olmakla idame ettirir hayatını mademki tutamağı hayata yazdığı şiirlerdir, Rabbi ol, dediği kadar olmazın olurudur içinden geçen kabul görmek adına Allah katında yeter ki vadesi dolana değin kalem söylesin yürek yazsın...